

ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ ΓΙΑ ΗΜΙΑΝΑΠΑΥΣΗ ΕΜΕΙΣ ΛΕΜΕ ΟΤΙ ΠΡΟΣΟΧΗ ΔΕΝ ΒΑΡΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑΝ!

Πιθανά το έχετε διαπιστώσει κι εσείς: μπήκαμε επίσημα στο τρίτο συνεχόμενο καλοκαίρι «χαλάρωσης»! Η παρωδία που ξεκίνησε το Μάρτη του 2020 μοιάζει πλέον όλο και περισσότερο με κανονικότητα. Μια κανονικότητα στην οποία πότε «επιστρέφουμε» και πότε «εγκαταλείπουμε». Μια κανονικότητα έκτακτης ανάγκης, σαν να λέμε, κατάλληλη για καιρούς σαν αυτούς που ζούμε. Από Μάη μέχρι Σεπτέμβρη μπορούμε όλες να κάνουμε το κορόιδο. Να πείθουμε τους εαυτούς μας ότι «αναγκαστικά θα συμβιώσουμε με τον κορονοϊό», αρκεί βέβαια να «προσέχουμε», να εμβολιαζόμαστε και να τηρούμε γενικά τα μέτρα. Κι από Οκτώβρη ξανά σοκ και δέος: μάσκες, εμβόλια, πιστοποιητικά και δωσ' του! Εύλογα θα αναρωτηθεί κανείς: τί είδους χαλάρωση είναι αυτή;

Είμαστε σίγουρες ότι οι απλήρωτοι/ες υγειονομικοί που παραμένουν σε αναστολή εδώ και 9 μήνες δεν νιώθουν καμία χαλαρότητα. Το ίδιο όσες ψάχνουμε δουλειά και τρώμε στη μάπα ερωτήσεις τύπου «εμβόλιο έχετε κάνει;». Από την άλλη, επιβάλλεται σε όσους δουλεύουμε να κάνουμε rapid tests και δεν είμαστε λίγες αυτές που εξαναγκαζόμαστε ακόμα να φοράμε μάσκες φίμωτρα για 8 ώρες τουλάχιστον. Ένα κλίμα στρατιωτικής πειθαρχίας και φόβου έχει εγκαθιδρυθεί στις δουλειές. Κοιτώντας ψύχραιμα πίσω μας πρέπει να διαπιστώσουμε ότι αυτό είναι ένα από τα βασικά πράγματα που πέτυχαν τα αφεντικά μετά από δύο χρόνια «υγειονομικής κρίσης».

Μην σκοτιζετε, όμως! Στο «χαλαρό» καλοκαίρι που έχουμε μπροστά μας τίποτα δεν θα θυμίζει το ζόφο του περσινού χειμώνα. Οι ταβέρνες και το λιανεμπόριο άνοιξαν προς τέρψιν όλων μας, μόνο που οι μισθοί έχουν υποτιμηθεί ακραία και για να βρούμε δουλειά πρέπει να δηλώσουμε τα υγειονομικά μας φρονήματα. Τα αφεντικά του τουρισμού γκρινιάζουν, μόνο που τα νέα από το ουκρανικό μέτωπο είναι δυσσίωνα. Άσε που για να γεμίσει το ρεζερβουάρ πρέπει να κάνουμε αίτηση για δάνειο. Καθώς ο μισθός μας ροκανίζεται πλέον με διάφορους τρόπους και ενόσω καλούμαστε να κάνουμε κι άλλες θυσίες για χατίρι των αφεντικών, η λεγόμενη «επιστροφή στην κανονικότητα» αποκαλύπτεται τελικά ως αυτό που πραγματικά είναι: μία ακόμα εντολή να βγάλουμε το σκασμό!

Εδώ και δύο χρόνια οι κοινωνίες μας λειτουργούν σαν οργανωμένα στρατόπεδα. Πότε ανοίγουν, πότε κλείνουν, πότε υπομένουν τις «δύο κρίσιμες επόμενες εβδομάδες». Πάντα ανάλογα με τα «επιδημιολογικά δεδομένα», βέβαια. Η θεσμική θωράκιση του κράτους ως ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης ήρθε για να μείνει. Εν τω μεταξύ το gov.gr και η ΕΡΓΑΝΗ έχουν γίνει σαν το δεύτερο αφεντικό μας. Γνωρίζουν πότε πάμε και πότε φεύγουμε από τη δουλειά, τι επιδόματα έχουμε πάρει και αν δικαιούμαστε τα επόμενα. Οι διάφορες τεχνολογίες επιτήρησης και (αυτο)ελέγχου που μας κόμισε η «πανδημία» έχουν πλέον αποκτήσει μόνιμο χαρακτήρα. Ο ψηφιακός μετασχηματισμός του κράτους στοχεύει στον διευρυμένο έλεγχο της καθημερινότητάς μας. Εμείς λέμε ότι αυτός είναι ένας νέος μιλιταρισμός,

Εν τω μεταξύ, τα ΜΜΕ αγκαζέ με την κυβέρνηση και τους παρατρεχάμενους της, μας τρώνε τα αυτιά ότι η κατάσταση της οικονομίας πάει κατά διαόλου. Τα κράτη έχουν

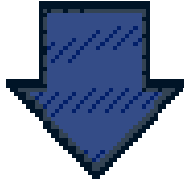
υποτίθεται χρεωθεί μέχρι το μέτωπο, τα κουμάντα στο παγκόσμιο εμπόριο αλλάζουν, η «ανάκαμψη» μάς αφήνει χρόνους και ο λογαριασμός ρεύματος κοντεύει να φτάσει το μισθό μας δήθεν εξαιτίας του πολέμου. Πλάι στην «υγειονομική» κρίση, μια σπείρα αλυσιδωτών κρίσεων τυλίγεται γύρω από τις κοινωνίες μας: ενεργειακή, επισιτιστική, κρίση πληθωρισμού κ.ά. Η κυρίαρχη ερμηνεία γι' αυτές, δηλαδή τα ιδεολογικά φούμαρα που αναγκαζόμαστε να ακούμε, θέλει να μας πείσει ότι πρόκειται για φαινόμενα ασύνδετα μεταξύ τους. Έλα, όμως, που η ζωή δεν είναι δελτίο ειδήσεων και διαπιστώνουμε ότι σε κάθε κρίση το μοτίβο είναι πλέον κοινό: επίθεση στην εργασία, πειθάρχηση στην καθημερινή ζωή και πίστη στο κράτος. Εμείς λέμε ότι πρόκειται για την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και τα διαδοχικά επεισόδιά της.

Υπ' αυτή την έννοια, η επιχείρηση «χαλάρωση» είναι η άλλη όψη της «καραντίνας» και του υποχρεωτικού εμβολιασμού. Συνιστά μια ακόμα κρατική εντολή με συγκεκριμένη καπιταλιστική λειτουργία και πολιτική χρησιμότητα. Στοχεύει στη διαρκή εκπαίδευσή μας σε μια καθημερινότητα που διατρέχεται από προσταγές στρατιωτικού τύπου. Στοχεύει να πειστούμε για την αναγκαιότητα των επόμενων θυσιών, πάντα ενόψει του «κοινού καλού». Τα αφεντικά προετοιμάζονται για την επόμενη φάση της καπιταλιστικής κρίσης και δεν διστάζουν να μας λένε ξεδιάντροπα πως έμπνευση για τη διαχείριση των μελλοντικών κρίσεων αποτελούν τα μέτρα για τον κόβιντ. Για αυτό το λόγο δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι τα υγειονομικού τύπου μέτρα ήρθαν για να μείνουν. Η διετία που πέρασε άνοιξε τις κερκόπορτες για την ευθεία παρέμβαση του κρατικού λόγου στην καθημερινότητα. Εκεί που τελικά ασκείται κάθε σχέδιο πειθάρχησης του προλεταριάτου. Θέλουν να μας κάνουν ακόμα πιο φτηνούς, στην τσέπη και στο μυαλό. Θέλουν να γίνουμε στρατιώτες.

Εδώ και δύο χρόνια τα κράτη και τα αφεντικά πότε «σφίγγουν» πότε «χαλαρώνουν» το λουρί που έχουν περάσει από το λαιμό μας, ανάλογα με τα γούστα τους. Καθώς καλούμαστε να ανταπεξέλθουμε στις επίπλαστες διαδοχικές κρίσεις τους, ένα παλιό ερώτημα γίνεται ξανά επίκαιρο: εμείς πότε θα περάσουμε τη θηλιά στο δικό τους; Στο καλοκαίρι «χαλάρωσης» που απλώνεται μπροστά μας, εμείς λέμε δεν μπορούμε παρά να παραμείνουμε στην τσίτα. Και οπωσδήποτε δεν ξεχνάμε ούτε στιγμή τη διετία που πέρασε από πάνω μας. Τις διαταγές τους, άλλωστε, τις γράφουμε κανονικότατα και προσοχή δεν βαράμε για κανέναν!

Οι OUTSIDERS είναι μια συνέλευση που δημιουργήθηκε το Νοέμβριο του 2021, μέσα σε ένα περιβάλλον πρωτοφανών απαγορεύσεων, καταναγκασμών και αποκλεισμών που ονομάστηκαν “μέτρα προστασίας της υγείας μας”.

Καταλαβαίνουμε ότι μας κυκλώνει η καπιταλιστική κρίση / αναδιάρθρωση, ότι τα αφεντικά και τα κράτη, ανανεώνουν και οξύνουν την εις βάρος μας επίθεση. Συνθέτουμε τις αρνήσεις μας ενάντια στη νέα κανονικότητα, στη διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης που μας καθιστά συνεχώς αντικείμενα ελέγχου και πιστοποίησης. Αναζητούμε τις συλλογικές δυνατότητες οργάνωσης-δράσης, σαμποτάροντας τους κρατικούς εκβιασμούς και διαχωρισμούς, βάζοντας τις σχέσεις μας πάνω από την οργανωμένη σύγχυση και τον διάσπαρτο φόβο.

Δεν υπάρχει μία απάντηση σε όλα αυτά, υπάρχουν πολλές, δε θα τις ψάξουμε ούτε σε ειδικούς, ούτε σε “ηγέτες”, ούτε στα media. Θα τις βρούμε στο δρόμο.

